

Sy-li spēwať,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoći ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđzelske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizisčezetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž.

5. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Mat. 13, 41 — 46.

W spēwaćkich mamy dwaj khěrluschej, kotraž šebi po šdacžu napschecziwo rěczitaj. Tón jedyn šo šapocznje: „To lóžko njeť, šo kšhesčzan šym“, a druhí: „To czežko njeť, šo kšhesčzan šym.“ Wobaj štaj wot jeneho khěrluscherja a wobaj mataj prawo a wobaj šluschataj hromadže, nam pucž šboža pokasacž. „To czežko njeť, šo kšhesčzan šym“, hdyž šebi na to myšlimy, šo je šo Boža hnada w Šhrystušku šjewila a chze nam blisťo štipicž, haj, to je šchaz na polu a dobra parla. Ale měšo, my dyrbinmy šchaz, namakacž a wobarnowacž, parlu pytacž a kupicž. Naschej pschirunani šo wošebje k temu hodžitej, dwojaku wěrnosć w tymaj rjanymaj khěrluschomaj nam pokasacž:

„To czežko njeť, šo kšhesčzan šym“ — a tola:

„To lóžko njeť, šo kšhesčzan šym.“

1. Šchaz tu je, — ale jenož ša teho, kiž jón šbožownje namaka.
2. Parla je dostacž, — ale jenož ša teho, kiž šo smuži, ju kupicž.

1. Wospjet je njebjeske kraleštwó podobne šthowanemu šchazej na polu, kotryž cžlowjek namaka a šthowa jón a woteńdže š wješelosćžu, kotruž wón nad nim mějesche, a pscheda wšchitko, šchtož mějesche, a kupi šebi tošame polo. Tuto polo je kšhesčzijanska žyrkej. Žyrkej je wot teho Šnješa š jeho křwju wukupjene, wot jeho šlužobnikow lěto wot lěta wobdžělane polo. Tuto polo šnajemy wot

šwojeho džěczatštwó a mamy k njemu pschistup. Duž dyrbjeli šebi myšlicž: „To czežko njeť, šo kšhesčzan šym.“ To dyrbjeli šebi myšlicž, šo šo kóždy teho šchaza pschima, šo jón wšchitzy namakaja. Ale nětko pschindže to druhe: „To lóžko njeť, šo kšhesčzan šym.“ Šchaz tu je, ale jeno ša teho, kiž jón šbožownje namaka. Wón tak šjawnje pschěd nami njeleži, šo trjebať jeno nimo hieč a jón šběhnyčž. Wón we hlubokosćži leži a chze pytany byčž. Haj, hdy by kóždy, kiž w kšhesčzijanskich knihach šapišany šteji, tež w knihach žiwjenja šapišany byl, potom njeby czežko bylo, kšhesčzijan byčž. Žyrkej hišchže njebjeske kraleštwó njeje, ale móže do njeho wjesčž. Šchtož na polo dže, šchaz hišchže nima, móže pať jón namakacž. A tola, kať wjele podarmo pschindu! Woni maju bibliju w ruzhy, ale tola šchaza namakali nješbu, kiž je tam nutštach. Wona je Boža hnada, to chze nam nasche pschirunanje prajicž. To móže něchtó lěta dołho pytacž, hacž potom nadobo pschěd jeho wóczkom šo rošjašni. Tak běšche pola Samaritišjeje žónšjeje, kotraž, ničšo nje-myšlo, k študni pschindže wodu cžerpacž a kotraž bu tam šnutštownje pschemožena wot krašnosćže Šesufšoweje. Tak tón Šnješ džěnška hišchže š hnadu roškwětla. To je někotry do Božeho doma pschišchol, šebi na to nje-myšlo, něšchto wošebite namakacž, a kať blyšť je jemu pschi přědowanju psches dušchu šchlo — tehdom šo pschěd nim šchaz blyšchčesche. Druheho tón Šnješ šašo dowjedže do pobožneje šwójbny abo k šmjertnemu ložu wěrzazeho kšhesčzijana — a šchtož šebi myšlil njebě, wón wohlada w prawym wuczobniku Šhrystušowym šthowaný šchaz. Abó w pruhowanju šrudoby, na šhorokožu, pschi rowje

lubeho namaka wón sдобny schaz wěry a nawukny s Abafom spěwacž: Hdyž ja jeno tebe mam, dha ja njerodžu wo njebeža a wo semju. Tón Knjes klapa: Wěsch ty wo tajkej hnadnej hodžinje? Dyrbi knano rělacž: Sa widžach schaz a wostajich jón ležo a wosta khudy kaž prjedy. Abo chyzł ty prajicž: temu mužej w pschirunanju je schaz do klina padnył; schto móžu šebi sa to, so ja jón namakał njejšym? Sa tych, kotřiž tał myšla, pschińdže to druhe pschirunanje.

2. Tón Sbožnik powjeda pschirunanje wo pschekupzu, kiž dobre parole pytašce. Jow chze nam wón tež naj-prjedy tu myšl na wutrobu položicž: „To czežto nej, so fšchescžan šym.“ Tutu drohu parlu je Khrystuš s njebež pschinješt, ale wona chze pyтана byčž; jich wjele šo da šaklepicz wot blyšchczatnych parlow šwětnych wješelom a woni njenamakaža drohu parlu: To lóžko nej, so fšchescžan šym. Sbožnik praji: Pytajcže a wy namafacže. Tón pschekupz pytašce. Pytajmy tež my wěczne šwětlo, trošcht a žiwjenje kaž komornik s Muriskeje. Tón Sbožnik šo prascha: Schto pytašch ty? Sachodne parole tuteho šwěta? Schto pomha cžlowjekej, hdy by wón runje zylh šwět dobył a pał na šwojej dušchi schtodował? Schto šy ty cžinił, so by ju wopravdže namakał? Tón pschekupz pscheda wschitto, schtož mješce, tež parole, kotrež běchu jeho hacž dotal se šwojim blyšchczom šwješelile, a kupi tu dobru parlu. Hacž najwyschšce kublo po czežkim bēdženju namafasch abo Boža hnada je tebi wobradži, ty jo bjerješch sa najwyschšchu placžišnu. Nělotry pał šo rošbudžicž njemóže, tu placžišnu šaplacžicž, šwjast rostorhnyčž, kiž jeho na šwět wjaša. To bēšce Agrippowe nješbože, so drje je wot Pawoła šapschimnjeny, ale so šo njerošbudži. Placžišna je wěsta. Daj temu Knjesej šwoju wutrobu — to rěka parlu kupicž. My šebi žadamy po wěcznym šbožu. Duž džimy a pytajmy — a my namafamy. Broschcže a wam budže date, pytajcže a wy namafacže, klapajcže a wam budže wotewrijene.

Samjeń.

Pschi njeđelškim šwonjenju.

D kał to dušchu woschewja,
Hdyž s žyrtwoje šwony šaklincža!
Sich šynł nam rěcži k wutrobje
Kaž postrowjenje njebeške;
Wšchał šwēdcži hłōš jich šwjatocžny,
So dženzka džēń je Knjesowy.

Sich hłōš naš prošy k Šesufej,
Hdžež žadyn hōscž psche hrěschny nej,
Kiž s Khrysta šwju šo wuczisčži
A s jeho šchizom wudebi;
Kiž Šesom Khrysta mozuje
Šso we wěre hacž do šmjercže.

Duž njech nam šwonow klincženje
Majreńšchi woschew dušche je;
Njech mono horka na žyrtwi
Kaž šhwalospěw nam šaklincži,
So sa naš k trošchtej wot Boha
Wu njeđzela nam šwjecžena!

F.

Bože šetkanje we wulkej wójnje.

Rašce něhdušce paczeršte džeczi.

Luba Šana! Kaž wjele ja wēm, je njeđzelu Šalmarum twoja konfirmazija. Dokelž tola na tutym twojim cžestnym dnju njemóžu. pschitomny byčž, tež njewēm, schto móže šo w bližschich dnjach štacž, njemóžu šo šminycž, tebi někotre ryncžti pišacž. Šemšte dary tebi daricž njemóžu. Sa mohł drje, ale ja njecham šwojej ruzy s rubjenštwom womasacž. Luby mótko! 1. Měj šwojeho Boha štajnje we wutrobje a psched woczomaj. Wón je Bōh, wēr mi to a njedaj šebi tule wěru nihdy rubicž. Čžaš bēšce, hdžež ja wjazny wēricž njemóžach. To bēšce, hdyž twoja nješapomnita kmōtra wumrje. Žakostny čžaš dwēlowanja bēšce to sa mnje. Schtož šym ja w tym čžašu pschecžerpił, ja šam wēm. Alle Bohu budž džak, ja šym we wójnje šwojeho Boha šašo namakał. A, luba Šana, wēr mi, wón je živy Bōh. Njedaj šebi tule wěru wsacž. 2. Wobšchowaj šwoje džecžaze šmyšlenje. Ty budžesch bōrsy špytowanje k tebi šo pschibližowacž widžecž. Dži w kōždej naležnosčži, kotruž njeroshmisch, k šwojimaj štaršchimaj, twojim najlěpschim pschecželam na šwēcže. Wostan cžista a pōzcžiwja, to je moje druhe pschecže. 3. Šchowaj mje a twoju kmōtru w pomjatk. A nětko pschegu tebi šbože a žohnowanje k twojej konfirmaziji. Hdyž njedyrhjał šo wjazny domoj wrōczicž, pomyšl šebi na mnje. Khrystuš naš Knjes a Sbožnik praji: Budž šwěrnny hacž do šmjercže, dha chzu tebi kōnu žiwjenja dacž. To bēšce mój konfirmazijski šchpruch, njech je tež twój. Budž žohnowana wot twojeho kmōtra.

S lista krajneho wobornika (dželacžerja).

* * *

Mój luby mótko! Šchtyrnacže lēt je šo minylo, so šy šo k radošči šwojeju štaršcheju na šwēt narodžik. Tehdom buch pomokany, pschi twojej šchcženžy w šchescžianškej wěre jako šwēdł pōdla byčž. Rašce šamolwjenja tehdom na šo wsach, mi tehdom došč wēdomne njebēšce. Sa bēch tehdom mlōdženz, 19 lēt štary. Šežehwli šo bōrsy potašachu. Mój pschi wōjštu a w Afrizy pschebny čžaš da mi tebe, mojeho mótko, a psched Bohom wotpoložene šlubjenje žyle šabycž. Mojimaj štaršchimaj šamymaj mējach šo džatowacž, so s čžašami wo pschibnywanju a roščenzju mojeho mótko štyšchach.

Luby mótko, hdyž šy nětko pod hladanjom šwojeju štaršcheju a pod pschitrcžom wschehomōžneho Boha wotrostk, so by w bližschim čžašu k blidu našchego Knjesa a Sbožnika pschistupil a do wošady dorosčeny chchescžianow šo pschijał. Duž na přenje tebi pschiwokam: „Dži s Bohom. Žohnowanje twojeho na bitwischcžu stejazeho kmōtra budž s tobu.“ Hdyž tež njemóžu pschi šwjatocžnym škutku pōdla byčž, budu tola Boha prošycž, so by tebi k bokej štejał, a w duchu budu pola tebe.

Luby mótko! My šmy w šhutnym čžašu živi! Mannojo a šynojo wōtžneho kraja šteja psched njepšchecželom, so bychu sa wōtežinšku šemju wojowali. W tym čžašu ty dny džecžatštwja, kotrež bēchu bjes štarosčže, šady šebje wostajisch a štušich won do žiwjenja. Wukń wot teho čžaša, wo kotrymž našch šhēžor praji: „Žakostny je čžaš, želešne to šklowo, želešny je škut!“ Šapocžń s Bohom šwój nowy wotdžěl žiwjenja a cžit pschezo po tym šchpruchu: „Měj Boha psched woczomaj a we wutrobje a hladaj šo, so do žaneho hrēcha nješwolisch ani njecžinisch pschecžiwu Božej kašni.“ A nětko budž Bohu porucženy!

Šakški podwyschł.

* * *

19. julija 1915 we Šranzowškej.

Kał raš šebi myšlich na šwojeho Knjesa duchowneho, wot kotrehož šy něhdny konfirmēromany. A kał rjenje šo tola hušto hodža konfirmazijske šchpruchi. Sa dostach jako wopomnjeńški

schpruch: „Schtož je w małym hwěrnym, tón je tež we wulkim hwěrnym!“ Tehdom žebi ženje myšli njeběch, kajka móž w tych mało słowach tež. Hdyž domach jako wojak słuzach, je mi wschelafe, schtož po myšli poddaneho njeje, tola jara lohko činiło a ja móžach 2 rjanej léče pola wojakow pschěbyč. Nětko pschińdže ta žalostna hwětna wójna. Kajke wjele čezšče čažy dyrbišch nětko pschětracž. Ale čim čezšče šu te hodžiny — kaž dołho mam tole słowo we wutrobje, budže mi čim lóžšcho a du ja čim stroschtnišcho nje-pscheczelej napschecžimo.

Młody bur se Sakskeje šwojemu prijedawšchemu duchownemu.

(Pšichodnje dale.)

Luboscž k bližšchemu.

(Mat. 5, 44—48.)

Hłós: Čiń, Knježe, zo mnu tak, kaž chceš —

D luboscž, płomjo njebiešte,
Kač hrěješch čłowšče džěči!
Tu njeje žane wuwjacž,
Wschěm twoje słónzo hwěči;
Deschč dawach prawym, njeprawym,
Šny mišy dobrym, hnadny šlym;
Schto šapschija tu luboscž?

Se tale luboscž pschiklad mi,
Dha šměju krašne sbože:
Ja čuju sbóžnosč we duschi,
So řekam džěčo Bože,
Kiž pyta Wótza podobnosč
A žada w jeho hnadže roscž,
Hdyž Šhrysta wolu čini.

Kaž Boha, tač tež bližšcheho
Ja na wutrobje noschu;
Wón džě je Bože podomštwo,
Duž ša njeho tež prošchu.
Schtož šwojich bratrow lubo ma,
Tón dopočas š tym podawa,
So ma tež luboscž k Bohu.

Mój bližšchi kóždy čłowjek je,
Kiž je we horju nusy;
Štam, narod, wěra njemyl mje
A hacž je šnath, zusy;
Šaj, je šnadž šamo nje-pschecžel,
Tež teho budž mi w duschi žel,
Hdyž tyschnoscž jeho jima.

Kiž klij mje, čžu žohnowacž
A pschecž jim Božu hnadu,
Tež š dobrotu tych pošypacž,
Kiž hidu na mnje kladu;
Schtož schłodži mi, mje pschescžěha,
Ša teho pač njech modlitwa
Mi š dusche štupa k njeju.

Tač nje-pschecželow lubowacž
Mje Šhrysta pschiklad wučži;
Njech wón, to čžyl Wóh hnadnje dacž,
Wschu šchimidu wodacž nucži.
Šaj, luboscž, płomjo njebiešte,
Njech twoje pruhi hrěja mje,
So byč byl džěčo Bože!

F.

Sakowidženje.

abo

čžerpjenja wjedu k Bohu.

(9. pokračowanje.)

Franzej běchu wot Boha čžerpjenja napokožene, kotraž priedy nihdy šefnač njebě.

Musa wučži špěwacž abo šo modlicž — a čžerpjenja k Bohu je wěrne słowo. Franz mějšche na šwojim bolostnym lěhwje čžaša došč, na to špomnicž, schto je w šańdženym žiwjenju čžinič a wěrne želbyčže šacžže do jeho wutrobje. Wón běšche modlenje šabyl, ale dyrbišche jo šako nawučnyč. Najpriedy pschińdžechu jeno krótko šdychnjenja š wutrobje. Potom proššesche Marušchu, šo by jemu rušowske modlitwy přjódkčitača. Tola wona njebě šchulu měla, tehodla njemóžšche čžitacž; tola běšche wona wjele modlitwow š hlowny nawučnyča a tešame w dobrej, čžistej wutrobje wobkhowača. Tešame wona Franzej přjódkšpěwacšche, hdyž na šwojim bolostnym lěhwje šdychowacšche. Čžasto tež něšcho w jeho duschi wot teho wotucži, schtož bě šo junu w šchulškich lětach do njeje šacžiščěžačo. Š woprědka tu a tam něšcho pobrachowacšche; tola huščišche pschemyšlenje pschinježe po čžašu wscho hromadže. Tač namala wón potom schpruch abo š žyła šchtucžku.

Wón wješelesche šo kaž džěčo, kiž je š wulkej próžu napo-šledku to nawučnyčo, schtož bě jemu horje date, jako tu rjanu šhěrlušchomu šchtucžku hromadu šwjedč bě:

Wotucž se španja, hrěšniko,
Šaj wotucž žyke čłowještwo,
Čži kima šmjercž a wěčna mšda;
Mšda a schtraša, šmjercž a sbože
Čži Wóh pod twoju ruku škoži;
D wutroba budž pokutna.
Wóh prawy, prawy je,
A móžny wostanje.
Schtož wón šlubi, to stanje šo
A hroženjo
Ššo stanje, hdyž b'dže šudženjo.

Najpriedy běchu jeno kruch š hlubiny wutrobje do pomjatka pschischke, jako jeho njekničžomna šańdženoscž jemu móžnje pschěd wocži štupi. Čžim huščišcho pač tute myšle pschińdžechu — a wón njemóžšche je wotbyčž — čžim móžnišcho šapschijachu šłowa šchtucžki jeho duschu a čžim bóle nucžachu jeho k pomyšlenju na Boha.

Šdychujo špominacšche na róžojtu młodosčž, na šwoju lohko-šmyšliwoscž a wulku njedžalownoscž, kotruž bě pschecžimo staršchimaj wopokasač. Kač pomyšli se žedženjom na domowinu, hdyžž bě jemu macžerna luboscž wschu wolu wostajika, tež tehdom, hdyžž budžišche tu šamu k jeho pschichodnemu šbožu š čžašom čžasto šlemicž dyrbičača. W Marušchžy bě druhu macžer namatač, kotraž š wulkej woporniwoscžu a se šnatej ruškej hoštiliwoscžu ša njeho šo staracšche. Wjes pytanja šamšneho wužitka škutkowacščaj tež wobaj lěčarjej.

W šaprleji pschińdže rušowski lěčar k njemu, šo by jemu božemje pračil; pschetož wón bě k druhemu, daloko w šewjernym měščze ležazemu regimentej pschěšadžent, Franz poda jemu krašny škoty přeršchčžen š rjanym šmaragdom k šarunanju jeho próžy. (Pšichi žykej wulkej šamopacšnosčzi njebě šo tola priedy wot tu-teho přeršchčženja džělič, hacžrunje bě druhdy pjenješ jara nušnje trjebač.) Tutón přeršchčžen kasašche pschědacž, a mējšesche, šo dyrbitaj šo lěčarjej do dostatych pjenješ džělicž. Wón pač jón njewša.

Na tym šamym dnju čžyšche jón Franz němškemu lěčarjej daricž, ale tutón mējšesche, šo dyrbič šo škeršcho ruškemu lěčarjej

dacz, dofelz je tamny huszcziŝcho pola Franza pobyl a wjazy sa jeho wustrawjenje skutkował dżyli wón. Franz prajesche jemu, so je ŝo to ŝtało a ŝyto je tamny mēnik.

„Dha njecham ja ŝo wot Ruŝy pschetriechicż dacz. Ŝytoż wón móže, to chżu ja tež!“

Tola pjerŝchżeń dyrbjesche po krótkim ł skótniej njeŝeny bycz, pschetoz jako bu nadobo němŝki lēkar do Pētrohrodu pscheŝadżeny, wumosta podpjeranje tež wot tuteho bofa, a Franz niemóžeŝche ŝebi ŝwoju potrebu hiŝchże ŝam ŝaŝluzicż. Maruŝchżyna ŝaŝluzba njechafche pał na dlēŝŝi czaŝ ŝa wobeju doŝahacz.

Wón ŝapoczā wŝchelake, ale dofelz priedy w žanym rjadnym dżēle nicżo nawuknył njebē, njemēŝesche žaneho praweho ŝchita, a nicżo njeńdżesche jemu prawje wot rukow, tehodla bē ŝaŝluzba mała.

Ŝako bē ŝa pjerŝchżeń doŝtaty pjenjes pschetriebany, pschińdże huŝto tradanje a jeno małe kuszczički mōżachu ŝo žołdkej podawacz, a Maruŝchżynych dobrotow njechafche dlēje wużiwacz.

Ma ŝemi Maruŝchżyneje ŝtwy ŝedżesche Franz, wot ŝeŝberanych lapow wobdath, a wubjerafche je, so by je ł pschedawanju pschi-pschihotował. Dha bližeshtaj ŝo ŝpēŝnje dwaj muzej. Naŝch inspektar a skótnik ŝtupiŝhtaj nuts. Krótko postrowjenje, dżak a poŝas pjerŝchżeńja bē dżēko wotomiknjenja. Franz pōŝna pjerŝchżeń ŝa ŝwoje wobŝedżenŝtowo, a jako to wuprajik bēŝche, dżesche wŝŝŝŝi inspektar:

„Wot koho macże tutōn pjerŝchżeń?“

„Ŝa ŝym jōn mojemu naney kradnył, krótko priedy, hacż ja njeđakowny ł domu cżeknych a mjes kellerjow bēžach!“

„Mōj ŝyno, tał ŝym tebje namakał a mam cze ŝaŝo; Wožo, budż wēcznje ŝhwaleny! Wōj na moju wutrobu, ŝhubjenty a tola mi drohi ŝyno!“

Ŝyto ŝo nētko ŝta, hodži ŝo lōžo ŝaczucz hacż wopŝacz. Nan a ŝyn ležeshtaj ŝebi na wutrobje a pkaŝaŝhtaj kaž dżēŝczi, a tež woczī skótnika pjełnjeschtej ŝo ŝe ŝylŝami ŝaczuczīweho dżēl-braczā.

Kał dżiwafche ŝo Maruŝchka, hdyž dom pschińdże a njenadżite pschemēnjenje ŝwojeho Franza ŝhoni. Tež wona ŝo ŝradowafche nad wjeŝelom ŝradosczenny.

(Pŝchichodnje ŝkōnczenje.)

Njeŝkomdż ŝkladnoŝcż.

Dženŝ maŝch ŝkōncżnu jaŝnotu,
Ŝutŝje mroki njebjo kŝnja;
Dženŝ czi ŝradne rōže ktu,
Ŝutŝje ŝo tu ŝylŝy ŝhja.

Duž njech twoje heŝko je,
ŝiwa-li czi ł połnej mēru
ŝhelich ŝboža, radoŝcze,
Ŝo jōn ł dżakom wużiŝch ŝwēru.

Wjedż, so miłe ŝbožo je
Ŝ rēdka bliŝko w kōždym czaŝu;
D duž njeŝkomdż ŝkladnoŝcze,
Dżerż jo twjerdže ł jeho kraŝu!

F.

Je wón ŝbożowny byl?

Nēchtō mi wo 82 lētnym mužu powjedafche, kotryž bēŝche jako konjazy ŝapoczāł a jako penŝionirowany kublerŝki ŝarjadnik ŝkōncżik. Tał derje w tym czaŝu, hdyž mējesche wón 40 hriwnow lētneje mŝdy, kaž tež poŝdżiŝcho, jako dał wot 60 000 hriwnow kapitalneho ŝamōženja wużiwafche, pschezo bēchu pjenjesy myŝł jeho

dnjom, ŝōn jeho nozow, ŝrjedżiŝchczo jeho byczā, ŝbože jeho žiwjenja. Pjenjesy a ŝaŝo pjenjesy, nēŝto lēpŝche tōn muž njeŝnafesche.

Ŝkōncżnje pschińdże ł tym mužom ł wumrjecżu; wón je tydżen dołho w mrēcżu leżał. Wēŝo ŝarał wŝcho mōžne na nim cżinjesche, ale to bē, kaž chżyl ŝerniwe drjewo ł palenju, ŝornowżowu ŝtafu ł bēženju pschinjescz. Wože ŝkōwo njeje w žiwjenju, wono njeje tež we wumrjecżu žaneho wliwa na njeho mēko. Ale pjenjesy! pjenjesy!

Wón da ŝebi ŝwōj kaŝchczik je ŝkotakami a ŝlēbrakami na ŝwoje ŝwjerŝchne poŝleschczo ŝajicż, a jako wjazy widżecz, rēczecz a ŝlyŝchecz njemōžeŝche, dha hriebafche pschezo hiŝchże we ŝwojim kaŝchcziku, we ŝwojich pjenjesach, — wón hriebafche w nich, doniž ł poŝlednim dnyhom jeho žiwjenje njewuŝafny.

Luby cżitarjo, je tōn 82 lētny ŝamōžitny muž ŝbożowny byl? Ŝhżemoj mōj wobaj, ty a ja, ŝo na rune waŝchnje wobŝbożicż pytač? Wōh naju psched tym ŝwarnuj!

D njepraj: Mam-li pjenjes doŝcz,
Dha dyrbi moje ŝbože roŝcz.
Ŝlej, czaŝne kubka ŝahinu
Kaž kur a dym we wēŝiku!

F.

Spokojnoŝcż.

(1. Tim. 6, 6—8.)

„Macże dha wy tał wjele ŝamoŝa, ŝo Wožu pschezo dżakowacz“, prajesche junu bohatty hoŝpodał ł ŝwojemu ŝuŝodej, ŝhudemu tkalzej, „ŝo kōždny wjecżor ŝpēwacz: »Ŝo Wožu dżakujmy?« Ŝa bych rjekl, ŝo waŝchjeju rukow dżēko mało pjenježneho wunofcha pschinjeŝe, a wy macże kētro cżrjōdżicżku dżēczi, dha drje tola huŝto jene trochū krótko je wŝchēdnym ŝhlēbom pschińdże.“

„To macże prawo, ŝuŝodže“, praji ŝhudy tkalz, „ale ŝytož naŝche wŝchēdne dżakowanie nastupa, dha ma ŝo to tał: Ŝa to, ŝytož mamy, dżakujemy ŝo Wožu, lubemu ŝnjeŝej, dofelz nam ł nim dobrotu cżini; a ŝa to, ŝytož nimamy, dżakujemy ŝo tež lubemu Wožu, dofelz jo trjebamy. — ŝhudoba, kotraž je pŝchi wŝchej ŝhudobje wjeŝeka, njeje žana ŝhudoba, ale bohatŝtowo.“ Ŝ.

Wŝchelake ł bliŝka a ł daloka.

* Ŝ wulkim wobżarowanjom ŝmy cżitali, ŝo je ŝo knjes ŝarał ŝŝchizān w ŝkoteżach ŝa ŝararja w Dohna wuŝwolik a ŝo ŝo w bližichim czaŝu je Ŝerbow wotŝali. Je to woŝebje nētko wobżarowacz, hdyž žanych ŝerbskich kandidatow nimamy a žaneho wuhlada njeje, ŝo ŝo ŝerbski duchowny ŝa ŝkotecżanŝku woŝadu, kotraž je ł wjetŝcheho dżēla ŝerbska, namafa. Wot Wōŝporŝka, kotraž je najbližŝcha woŝada, ŝo tež ŝaŝtaracz njeda, dofelz je Wōŝporŝka woŝada po wotŝalenju knjesa ŝararja Marczki ł němŝkim ŝararjom wobŝadżena.

* Ŝnjeńzarjo ŝu ŝaŝlyli a rjane ŝu roŝkowne žnē. Wōh chżyl — wo to nutrnje proŝymy — rjane žnjowe wjedro po deŝchczikojnym czaŝu ŝpožczicż, ŝo bychu ŝo žnē derje domoj ŝhowacz moŝte. Rjane domoj ŝhowane žnē ŝu ŝa naŝ w tej wulkej ŝwētnej wōjnje dohycze nad naŝchimi njeŝcheczelemi, pschetoz ł tym ŝo jich wot-pohlad ŝanicza, naŝ wuhlōdnicż.

* Naŝch lubowany kēżor je na wjecżornym bitwiŝchczu pola Ŝomnes pschēbnywał, hdyž maja naŝchi ŝmużiczi wojerjo cżēŝke wojowanie ł ŝendżeleżanami, kotŝiž wŝchēdne ŝylne naddēhi cżinja. Wōn njeŝe naŝch lud je ŝwojej ŝtarosczīwej wutrobu.

Zamolwity redaktor: J. Gōlč.

Čiŝcēr a nakladnik: M. Smolef.